

Tôi và em

Quán Tịnh nằm sâu trong một con hẻm nhỏ, quán chuyên về trà cung đình, có tới 70 loại trà với những hương vị khác nhau.

Hầu như tôi đã nếm đủ tất cả các loại trà của quán, từ vị chát của Thảo Mộc, vị ngọt của Tịnh Tâm, vị chua chua của trà Giải nhiệt cho đến trà vị đắng Tăng Lực và cả trà Giảm béo.

Tôi thích uống trà không hẳn là vì sở thích, mỗi vị trà là một vị cuộc đời, tôi nhấp từng giọt trà để cảm nhận mọi dư âm của cuộc sống, khi biến cuộc đời theo một thức uống, tôi cảm thấy nhẹ nhàng khi có thể đón nhận nó theo cách riêng của mình.

Tôi bước vào quán, vẫn chỗ ngồi quen thuộc, nhân viên mang đến cho tôi một ly trà đá, tôi bất giác nhìn lên, hẳn đây phải là một chàng phục vụ mới bởi thói quen của tôi luôn là một ly chè xanh nóng...Tôi gọi một ly Bảo Kiện Hoa Trà, loại trà đắng quen thuộc. Tôi nhìn theo bóng dáng chàng trai trẻ... Một cảm giác rất lạ và rất quen, nét người và dáng đi của cậu ấy quá giống với người đàn ông của tôi từ 5 năm về trước... Tôi nhấp môi thử vị trà đá, một cảm giác lạnh tê trôi chảy vào lòng, 5 năm về trước, anh đến mang cho tôi một mối tình đầu.

19 tuổi, tôi rạo rực bước vào ngõ tình yêu, tôi hân hoan trong niềm vui và hạnh phúc. Thời gian đó, chúng tôi chưa bao giờ hờn giận nhau, chúng tôi cứ thế yêu nhau mà không hề có những cay đắng xót xa, cho đến khi...

- Dạ, trà của chị đây ạ!

Cậu ta cắt ngang dòng suy nghĩ của tôi và đặt lên bàn ly Bảo Kiện thơm mùi hoa trà. Tôi cảm ơn nhưng không nhìn vào mặt cậu ấy, tôi sợ có kẻ ngoài cuộc sẽ hiểu kì sự u buồn trong tôi. Quán trà một buổi trưa vắng khách, chùm hoa Xứ Quân Tử tím đỏ lung lay theo gió nhẹ, ánh nắng xuyên qua từng kẽ lá cho giàn hoa thêm phần lung linh, loài hoa này mang một vẻ gì đó bí ẩn và hoang dại khiến tôi thật sự thích thú. Cậu nhân viên mới thư thả mang một tờ

báo ra đọc, cậu ngồi cách tôi chỉ một cái bàn tròn, chỗ này buổi trưa là mát mẻ nhất vì có bóng mát của giàn hoa. Tôi liếc nhìn sang, từ cái vẻ nghiêng người khi chăm chú đọc báo cũng có một sự giống nhau rất kì lạ... Mọi thứ của cậu khiến tôi đặc biệt chú ý...

Và... chúng tôi quen nhau từ đó, cậu ấy tên là Hữu Cầu.

Cầu thua tôi 4 tuổi, cái tuổi của một chàng trai đang trong độ trưởng thành, những gì tôi biết về em đủ để tôi biết em không hề có mối liên quan gì với anh, nhưng với tôi bây giờ, điều em giống anh ấy cũng đã đủ cho em một chỗ trong mối quan tâm đặc biệt của tôi rồi. Tôi và Hữu Cầu thường “hẹn hò” vào chiều thứ 7, khi cả hai đã làm xong việc, em chở tôi dạo quanh vùng ngoại ô, cùng đi xem những cánh diều rực rỡ tung kín trời xanh khi trời có gió, có khi, tôi và em lặng lẽ ngồi bên nhau trong một góc quán quen... Dường như chúng tôi đang trong một mối quan hệ, mối quan hệ đó cả hai đang cùng hiểu, đang cùng vui vẻ nhưng lại chẳng ai nói ra, tôi và em cứ lặng lẽ đi bên nhau như thế.

Hữu Cầu vẫn gọi tôi là “chị”, và em chưa bao giờ hỏi về những điều riêng tư trong cuộc sống của tôi, mà dù em có hỏi tôi cũng sẽ không trả lời. Bởi tôi cũng như em, chúng tôi ngầm tạo cho mối quan hệ một nguyên tắc, tôi không cần biết em học cái gì, không biết những khoảng thời gian khi không gặp tôi em sống như thế nào, và cũng chẳng cần biết em đã có người thương hay chưa, tôi chỉ gọi điện tìm em khi thấy nhớ em, chúng tôi đều không có sở thích nhắn tin cho nhau.

Tôi và Hữu Cầu cứ đến với nhau một cách tự nhiên như thế, tự nhiên như thế cả hai đã yêu nhau từ bao nhiêu năm trước, ở bên em tôi như được quay trở về với một quá khứ yêu thương xa xôi và lãng quên đi dòng đời mệt mỏi ngoài kia. Tôi thích cái nắm tay ấm áp của Hữu Cầu khi chúng tôi bước trên cầu Ánh Sao, tôi thích mỗi lần đứng ở ban công chung cư ngắm nhìn thành phố, em đến và nhẹ nhàng ôm tôi từ phía sau, trước mặt tôi là cả thành phố rộng lớn và sau tôi chính là em... Công việc đầu năm dồn dập, tôi không còn thời gian cho bản thân mình, tôi không còn lui tới quán trà và bỏ lỡ những cốc gọi từ Hữu Cầu. Tôi tự nhủ rằng sẽ tìm đến em khi dự án quan trọng này hoàn thành, và tôi lại dồn hết tâm trí vào công việc...